

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.
Izhaja vsak dan, izveniški nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 11.

V Ljubljani, v ponedeljek 14. januarija 1889.

Letnik XVII.

P. n. naročnike opozarjamo in dostojno prosimo, ako bi kje njih napis bil pomanjkljiv, nam nemudoma naznaniti, ker se bodo skoraj natisknili novi naslovi, da se nam tem potom blagovoljno prihrani mučno delo med letom.

Opravništvo „Slovenca“ in „Domoljuba“.

Pomagajmo ubogim!

Vže pokriva snežena odeja mesto in raván, dol in log, in nastali mraz sili nas, da iščemo pred njim zavetišča v prijetni in topli sobi. Kdor ne mora ravno po opravkih, gotovo ne postopa zvonaj, in če gre na ulico ali na polje, učini to zaradi življenske potrebe ali pa zbog prijetne zabave. Doma toploto, zvonaj pa veselo zabavo mogó si privoščiti samo imovitejši ljudje, ki so zavarovani pred vsakršnim nedostatkom. A ne takó ubogi, siromaki. Zanje nastane, ko je popadalo listje z drevja, zemlja zmrznila in pričela pihati ostra burja, da ker mède po ulicah mestnih, dóba novega pomanjkanja, stradanja in trpljenja.

Po večjih mestih in tudi v Ljubljani prenehala je z nastalo zimo stavbena dóba in raznoterih zaslužkov; delavec mora se s svojo obitelji ubijati, pri malih prištedkih mora gledati, kako bode preživil sebe in svoje in kako bode izhajal do pomladi, ko nastane novo delo in nov zaslužek. Sedanjí upadek narodno-gospodarski zlasti zadeva jako občutljivo mestno uboštvo. Zaslužki so pišli, na prištedke večkrat ni pomišljati. In vendar hoče ta siromak tudi po zimi živeti, telo svoje odevati in pokrivati z gorko obleko proti neprijetnim vremenom. Kake skrbi pač provzročuje revežu kurjava in topla obleka za obitelj njegovo! Marsikaka rodbina si ne more preskrbeti ni najpotrebnejših stvari. Otroci v tankih oblekah in večkrat s praznim želodcem morajo v šolo, zvečer pa se vsi tresejo mraza v nezakurjeni sobi, kajti skorjica suhega kruha in neslan krop ne moreta nasiti njih gladnih želodcev in ne razgreti otrpelih udov.

Po zimi torej nastaja onim, ki so v boljšem položaji, sveta dolžnost, po možnosti lajšati bédó svojemu bližnjemu. Za domače, ljubljanske siromake po svoji moči skrbi mestna občina. Ta preskrbljuje kurjavo, obleko in toplo hrano v ljudski kuhinji in svoji ubožnici mnogim odraslim, deci pa v „mali“ šoli pri sv. Florijanu. Toda treba pomisliti in uvaževati, da v Ljubljani živi mnogo siromašnih ljudi, ki spadajo v druge občine in torej nimajo pravice do dobrot in podpor, katere podeljuje mestna občina naša svojim ubogim. Zlasti je takih tujih siromakov po predmestjih mnogo. Ker pa mesto, kakor omejeno, skrbi le za te, ki so sem pristojni, je torej jasno, da so v predmestjih ti ljudje odkazani sami nase, trpé torej po zimi, ko ni zaslužka, nepopisno bédó. Takim ljudem, osobito pa tem, ki se sramujejo prosjačiti in ne mogó dobiti dela, dolžnost je pomagati imovitih stanovnikov. V Ljubljani se posamični tudi zavedajo te dolžnosti, in kolikor je moči, revežem tudi pomagajo. Ali pripeti se tudi, da večkrat dobi podporo tak človek, ki je vreden ni, in to v škodo drugim.

Da bi dobili podporo zares potrebni ljudje v mestu in po predmestjih, za to skrbi v Ljubljani še premalo poznato, blago in prepotrebno društvo „Gospoj krščanske ljubezni sv. Vincencija Pavlanskega“, ki je v praznik sv. Elizabete praznovalo sedmo obletnico svojega obstanka in je v teh letih v našem mestu vže dokaj dobrega storilo. To društvo zlasti marljivo in na tihem skrbi za bolnike in žensko mladino. Podpirajo se pa tudi vdove z otroci brez pomoči in zavetja, dalje stare oslabele osebe, ki si ne morejo služiti kruha. V minolem letu je podpiralo to društvo do 120 revežev. Imelo je pa društvo tudi v svojem zavetišču 30 ubožih deklic, ki obiskujejo ondi šolo, dobivajo kosilo in južino pod nadzorstvom usmiljenih sester; pa tudi obutev, obleko in učila. V šivalni šoli pa se je poučevalo brezplačno do 20 deklic. Temu društvu ravnatelj je veleč. g. kanonik Urbas. Od 17. novembra 1887 imelo je društvo dohodkov 2539 gold. 74 kr., stroškov pa 2443 gold. 6 kr.; preostalo je torej 96 gold. 68 kr.

Nádejamo se, da tudi letos pomorejo premožni

Ljubljancani z obilnimi darovi, da bo društvo sv. Vincencija Pavlanskega moglo tudi v novem letu razvijati delovanje svoje in proevitati na korist mestnemu uboštvu!

Iz Hrvatske.

(Izviren dopis.)

Zadnji dopis o hrvatskih železnica je prouzročil živahno diskusijo med vladnimi „Narod. Novinami“ in opozicijskim „Obzorom“, ki je ves članek prinesel v hrvatskem prevodu. „Obzor“ trdi, da ima „Slovenec“ dopisnik prav, „Narodne Novine“ pa ga silno pobijajo v dveh člankih ter dopis imenujejo „kuriosum“. „Narodne Novine“ so mnogo povedale, kar se v dopisu niti ne omenja, a onega niso niti omenile, kar se v dopisu razjasnjuje, namreč širjenje madjarske državne ideje tudi na gmotnem polju v celi Hrvatski. V dopisu se je hotelo le dokazati, kako hočejo Madjari izrabiti vse le v svojo korist brez ozira na svoje zaveznike, katerim je treba tudi nekaj privoščiti, ali ni se trdilo, da se ni železnična mreža od leta 1868 pomnožila od 116 km. na 1050 km., kar je znak napredka, vpraša se samo, kateremu na korist.

Da ne bode v bodoče zopet kakošnih preprirov radi mojih dopisov, obravnaval bom raj nevtalne predmete. Danes izpregovorimo kaj o Zagrebu. Kakor druga svetska mesta, tako je tudi poglavarstvo našega glavnega mesta izdalo o razvitku in stanju cele mestne občine točno izvešče, iz katerega se more razvideti, da mesto od leta do leta napreduje. Posebno odkar so se zacelile rane strašnega potresa, razvilo se je mesto v vsakem pogledu. Kar mesto še posebno odlikuje, je lepo število krasnih, vse na novo popravljenih in okrašenih cerkev. Kakor so pred potresom bile hiše božje zanemarjene, tako so zdaj vse nalepše vrejene, pa mora razveseliti vsakega kristijana, ko vidi, da v tem pogledu naše mesto napreduje pred mnogimi drugimi večjimi mesti.

Po hišah božjih sodi se večkrat prebivalstvo, in sodeč Zagrebčane v tem pogledu, moramo jih

LISTEK.

Za poklicem.

(Česki spisal Fr. Jurij Košťál.)
(Dalje.)

Pripovedoval je sicer priprosto, a milo, prijetno. Tu pa tam se mu je glas tresel, ali to ni jemalo lepote njegovim besedam; nasprotno, še večje mikavnosti jim je dajalo. Tako se je vsaj na poslušalcih videlo. — Začel je:

„Pred leti — na času ni ležeče — prišel je na faro, recimo v Bučice, mlad, vnet duhovnik — imenujmo ga Hradil. Kapelan je bil le kakih pet let in postal je župnik. Čudno! — Bilo je tako: Prišla je v ta kraj nalezljiva bolezen — kužne osepnice, ter zagrabila dva župnika — med njima tudi bučiškega. Umrli sta v svojem poklicu! Lahko bi se reklo: — „ta človek umira tam, umrl bode tako ali tako — zakaj ga goniti v tak dež? (Dandy se zgane.) — Da, umiralo in umrlo je ta čas veliko ljudi; pa jaz pravim, da bi bili ti nesrečneži še grozovitnejše smrti umrli, ko bi ne bilo tistih dobrih in v svojem poklicu zvestih móž, ki so hodili celi dan od jednega do drugega, tako, da ko so se

priplazili k svojemu stanovanju, padali so utrjeni na pragu; da, bili bi ti nesrečneži že grozovitneje umirali, ko bi jim ne bili prinesli ti móžje zadnje tolažbe. Sami so pa podlegli nalezljivi bolezni!

Tako se je zgodilo, da je dobil mladi duhovnik Hradil bučiško župnijo! — Morda bode kdo rekel: „Ta je bil vesel tega!“ Ni bil, častita gospóda! Jaz — starček se spomni — da, jaz sem ga poznal, jaz sem videl, kako je žaloval, pristréno žaloval po svojem župniku, pri katerem je bil kapelan; videl sem, kako so se mu zabliščale solze v očeh, ko je stopal mimo gomile svojega prednika. Bil je namreč župnik Hradil blagosrčen móž! Tako je vsaj sodilo o njem ljudstvo, ki se je oklenilo svojega duhovnega pastirja z vso zaupnostjo in ljubeznijo. Nikogar ni preziral, vsakemu je stisnil roko jednako in tisti nasmehljaj je imel za reveža kakor za bogatina. — Z vso gotovostjo se je moglo trditi ter pričakovati, da bode imel ta župnik mir in pokoj v duhovnem poklicu! Pa ni ga imel. — Žalostna dogodba je bila, ki je zadela tudi mladega župnika Hradila.

Pod njegovo duhovno oblast spadala je tudi vás kake pol ure od Bučice oddaljena. Njen tako-

rekoč jedini lastnik je bil — ne bom rekel pravega imena — neki gospod Lejla. Čul sem, da je bilo veselje, prej pogledati njegovo hišo, njegovo tiho, pobožno ženo, njegove cvetoče otroke. Toda ta blagor se je izgubil iz hiše gospoda Lejle. Njegovo gospo so zgrabile tisto nesrečno leto osepnice. Pozdravila se je, — pa zdravje je morala poplačati s svojo lepoto. Da, s svojo lepoto! To je vsaj pri njenem soprogu veljalo. Jaz — verjemite — jaz sem poznal tisto gospo, jaz morem reči, da je ostala vendar lepa, v njenih očeh je bilo nekaj ginljivega, iz teh očij je gledala dobra in čista duša. Meni se je vsaj tako zdelo, ki sem se navadil ceniti vsakega ne po njegovih telesnih prednostih, ampak po njegovem srci in delih; meni se je vsaj tako zdelo, in tudi mnogim drugim. Toda to ni zadostovalo gospodu Lejli. Nočem pripovedovati, kako se je vse razvijalo v Lejlovi hiši v pogubo uboge žene do tistega trenutka, ko je stala gospa Lejlova v hiši svojega gospoda poleg druge žene, ko je spoznala, da je izdana, zapuščena.

Da, spoznala je to! Toda glejte! — ona ni stopila pred svojega soproga kot razžaljena, ona ni stopila pred njega v svesti svojih pravic — ona je

posebno pohvaliti. Sploh imajo Zagrebčani dober ukus, pa se more to opaziti tudi na lepoti njihovih hiš, lepih trgov in sprehajališčih itd. Število prebivalcev je naraslo že do blizu 40.000 in je v tem pogledu že zdavnej Zagreb nadkril Ljubljano. Prihodi mesta iznašajo samo na potrošarini in mestnini 448.000 gld.; tujece prihaja in sicer samo po hotelih do 12.000, a po železnici jih prihaja in odhaja do 80.000. Samo v jednom letu je sezidano do 65 novih hiš, društev pa se nahaja več nego v kakem drugem mestu te veličine, namreč do 70, a raznih časopisov izhaja 27. V zagrebških denarnih zavodih iznosi razven podružnice avstro-ogerske banke denarni promet na leto do 40 milijonov gld.; mesto samo izdaje v svrhe obče šolske čez 100.000 gld. na leto, ter je povišalo ta prinos skozi pet let (za medicinski fakultet) za 20.000 gld. Vse to in mnogi drugi pojavi se morejo razsoditi iz poročila, ki podaja točen pregled zares lepega in hitrega napredka glavnega mesta Hrvatske. Tukaj pa nam je omeniti, da se Zagreb sam po sebi brez vsake podpore razvija, in kako bi se bil že razvil, da so mu vse oblasti pri tem pomagale, kakor je po drugih deželah to navada. Zagreb je postal sam po sebi lepo mesto v hudi borbi s strašnim elementom podzemeljskim, pa tudi večkrat v borbi z višjo oblastjo. Koliko ni imelo mesto opraviti, da je dobilo posojilo, ki ga je potrebovalo za mnoge javne zgradbe. Več let se je zatezalo to vprašanje. Pa še sedaj bi se ne bilo morda rešilo, da se ni morala začeti zidati velika vojašnica. Drugje se podpira občina, da se dovrše najpotrebnejše naprave, posebno one, ki se tičejo zdravja prebivalcev; pri nas pa se o kanalizaciji kaj počasi priprave delajo, ker ni potrebnega kapitala.

Javne šole so tudi v kaj slabem stanju, in še le pomladi se začne neki zidati, ker je preostala od posojila znatna svota. Kaj bo z javno bolnišnico, ki stoji sredi mesta, ne vé se še, čeravno se je že mnogo o tem razpravljalo. Ko bi imel sabor hrvatski pravo voljo, rešilo bi se to vprašanje z utemeljenjem medicinske fakultete, ali kakor je videti, ni še prišel čas za to. Tudi o gledališču se ne vé, kdaj ga bodo začeli zidati. Vlada že tri leta obeta, da se bode zidalo, pa še do zdaj ni določeno mesto. Morda se začne pomladi, ker denar za to je pripravljen, pa bi bilo škoda čakati, tem bolj, ker se misli opera odstraniti radi borih 20.000 gld. deficita, ki ga provzročuje gledališče na leto. Morda bi se z novim gledališčem na bolj obrnilo. Tako ima mesto zraven svoje sijajne strani tudi temno, ali vsi se nadjajo, da bode mesto vse težave premagalo in doseglo, kar želi, da se namreč popolnoma vredi, kakor zahtevajo modérne potrebe. Mnogo lepega se je že izvršilo v kljub nekim protivnikom naših jugoslovanskih Aten, pa se bo tudi še ostalo z železno vstrajnostjo po lepi hrvatski prislavici: „Zrno do zrna pogača, kamen do kamna palača.“

Politični pregled.

V Ljubljani, 14. januarja.

Notranje dežele.

„Agr. Tgbl.“ priobčnje brzojavko iz Trsta: Redarstvo je z nova preiskalo več hiš pri osebah,

padla na kolena pred svojim možem in prosila — prosila njegove ljubezni. —

Zastonj —!

Gospod Lejla se ošabno obrne proč in pusti klečečo v prahu zemlje.

Zdaj je žalostno v Lejljevi hiši! Žalostno! Na jedni strani hiše poganja greh, in na drugi strani se joka zapuščena, izdana soproga — in ž njo trije otroci — trojica lepih deklic, pripravljenih z grehom ob očeta. —

Tako je trajalo dolgo časa. Gospa Lejljeva je trpela in trpela, ker si ni hotela pridobiti svojih pravic po javnem potu — dokler ni izvedel njen oče o žalostnem stanu svoje hčere. — Začela se je pravda in njen nasledek je bil, da se je podala gospa, ločena od svojega soproga, z deleži svojih otrok iz hiše, v katero je bila prinesla srečo. Zadnji korak — nesrečna gospa se ni vrnila več v življenji svojega soproga v to hišo. Njena edina moč je bil pogled k nebesom in pogled na hčerke, ki še slutili niso, da jih loči ta korak od očeta.

V tem času pa, ko se je Lejla tako spozabil, — v tem času je dobil bučiško župnijo duhovnik Hradil. Dober mož, kakor sem vže omenil; toda

o katerih se vé, da so v zvezi z irredentovskim osrednjim odborom v Rimu.

Demonstrativni sprejem **ruskega vojaškega odposlanstva** na Dunaji se jako živahno razpravlja v budimpeštanskih krogih. Radikalci so neki zaradi tega jako čemerni.

Brošura „**Schärfere Tonart**“ je izšla. Spisal jo je bajr dr. Ebenhoch. Knjiga odločno svari pred „schärfere Tonart“, kateri način postopanja se sedaj vsiljuje poslancem z mnogih strani. Glavne misli so popolnoma prave in isto tako utemeljeni tudi dokazi. Pisatelj brani katoliško-konservativne poslance očitano gledé preložitve katoliškega shoda in znane fraze, da so zabredli „v močvirje“. Brošura ne priporoča, kakor smo zadnjič poročali po nekem dunajskem listu, marveč odsvetuje od tega, da bi katoliški poslanci osnovali centumsko stranko ter stopili zoper vlado v opozicijo.

Gališki namestnik grof Badeni se je nasproti mnogim zaupnim osebam izjavil, da hoče sprijazniti Poljake z ruskimi sodeželani. Sodi se, da je dobil Badeni z Dunaja nalog, naj po možnosti zadovolji Ruse.

Vnanje države.

Srbski radikalci so jako nezadovoljni. Preverjeni so, da se toliko časa ne more prosto izvrševati nova ustava, dokler je na čelu vlade ministerstvo Nikole Kristića. Sledjega manifest, kakor znano, obsega le kraljevo zahvalo za „nepristranost“ kabineta, a ne pové, kdaj bo kralj sprejel ministerstveno ostavko. To je radikalec vzrok nezadovoljnosti, ker jim odmika v daljno prihodnost upanje, da bodo prišli v ministerstvo. Vrh tega pa se poroča iz Belegagrada, da namerava vlada le začasno prestrukturirati ministerstvo, in sicer bo postal Vladan Gjordjević trgovinski in Stefan Popović naučni minister. Komu se bo izročil finančni portfelj, ni še znano. Minister javnih stavb Bogičević bo odstopil. S tem, da kralj pokliče v Kristićev kabinet dva liberalca, je jako malo pomagano naprednjakom, ki se opravičeno bojé za ta slučaj, da se bo pri prihodnjih volitvah pod Kristićevim vodstvom zopet pokazala na površji izmrla naprednjaška stranka. — Z Dunaja se brzojavno poroča: „Da se kralj Milan toliko časa obotavlja imenovati novo ministerstvo, provzročuje zunanji vpliv. Tukajšnji merodajni faktorji nimajo ničesa zoper slučajno ministerstvo Ristić-Gručić, vendar pa se odločno držijo gotovih pogojev gledé zunanje politike novega ministerstva.“

„N. F. P.“ je dobila iz Sofije brzojavko: „**Bolgarska** sinoda se odločno brani priznati princea ter se pri tem sklicuje na neko naredbo carjigradskega eksarha; izjavili so se, da so edino temu podredjeni. Ker pri škofih tudi ni ničesa opravil naučni minister ter so odklonili njegovo zahtevo, da bi obiskali princea, ukazal jim je bajr Stambulov, da morajo v treh dneh zapustiti Sofijo, na kar so škofje odgovorili, da se bodo umaknili le sili. Govori se, da namerava vlada pritiskati na sinodo s tem, da ne bo priznala njenih sklepov. Sicer jej je pa mnogo lažje na tem, da z lepo poravna zadevo; pri se bo namreč kakor vsako leto vdeležil spreveda o priliki blagoslovljenja vode, in tu hoče vlada preprečiti vsako princu škodljivo izjavo. — Škofje varnski, vlaški in tirnovski, ki so bili pri sinodnih sejah, povrnili so se že v svoje škofije.“ — Radoslavovec so postali v zadnjem času odločni prijatelji konservativcev; sodijo namreč o izstopu konservativnih članov iz ministerstva: „Stambulov se je obžalovaje poslovil od svojih tovarišev Stojlova in Načevića. S pomočjo zadnjih je pridobil za se in za svoje pristaše nekoliko veljave pred Evropo. Sedaj pa se bo moral brez konservativne pomoči iz lastne moči vzdržati na vladnem krmilu. Ako pa bo enkrat padel, izgubljen bo za zmiraj in stranka njegova se bo skrčila le na majhno število mož.“ Tako namreč piše „**Narodni Prava**“ v svoji zadnji številki. — Nemški generalni konzul baron Wagenheim je došel minoli

petek v Sofijo; dosedanji zastopnik pl. Aichberger bo v kratkem odpotoval v Berlin.

Več listov je poročalo, da zbira **Rusija** na jugu in posebno v Besarabiji veliko vojakov. Brzojavka iz Črnovic preklicuje to vest kot iznajdbo poljskega vira. Ob ruski meji je vse mirno in se ne more opaziti niti najmanjše gibanje mej vojakov.

Nemški listi poročajo, da bo v kratkem brunsviški princ-vladar odstopil na korist mlajšemu rodu Welfov. Koliko je na tem resnice, ni se še moglo do danes dognati.

Predčerašnjim se je s posebno svečanostjo vršila notranja instalacija avstro-ogerskega oddelka v **francoski** razstavi. Glavni ravnatelj Berger se je zahvalil avstrijskemu odboru za izvrstno podporo. Pri banketu se je napilo cesarju Francu Josipu I. in francoskemu predsedniku. — Boulanger je jako gotov svoje zmage v Seine-departementu. Cassagnacovo glasilo „**Autorité**“ pravi, da je vže minoli terek nameraval Boulanger odložiti svoj mandat departementa Nord, a je to odložil za toliko časa, da so bile rešene vse volitve zborničnih odsekov in predstojnikov.

Italijanski ministerski predsednik Crispi stoji na vedno bolj razbeljenem stališču. Oglašajo se nasprotniki njegove politike tudi iz mladoitalijanskega tabora. Tako ga je pred zborničnim sklepom ostro napadel poslanec D. Arco in dne 8. t. m. je imel milanski poslanec Colombo pred mnogoštevilnimi zborovalci govor, v katerem je tako rekoč prosil pomoči zoper sedanjo državno upravo, ker bo vsled nje „Italija izsesana in pokončana“. Crispijeva zunanja in notranja politika ni v nikakoršnem razmerju z državnimi sredstvi. Primanjkljaj za leto 1889 iznaša ogromno svoto 197 milijonov, javni dolg je narasel na 13 milijard, in treba je nad 600 milijonov vsako leto, to je 40 odstotkov vseh davkov, da se plačajo obresti državnega dolga. Ni je dežele na svetu, v kateri bi se potrebovalo samo za obresti toliko odstotkov od državnih dohodkov. Italija posnema velike države v oboroževanju, in to je njen pogin. Španija je dosegla v karolinskem vprašanju od Nemčije zadoščenje, ne da je izdala milijone za oboroževalne namene. Liberalni Colombo je potem nadaljeval svoj govor: „Uradna Italija bi se bila že davnej lahko spravila s papeštvom ter bi bila lahko pridobila njegovo nevtralnost.“ Ta izrek iz ust liberalnega poslanca je zanimiv zaradi tega, ker nam kaže, da vedó tudi papeževi nasprotniki, kolika nevarnost za Italijo tiči v preganjanji sv. Stola. In da Colombo ni edini tega mnenja, kaže nam grogovito ploskanje, s katerim so njegovi „liberalni“ volilci sprejeli ta oddelek govora. „**Moniteur de Rome**“ pa dostavlja, da tega mnenja niso samo Colombovi volilci, marveč je cela Italija. Vse to pa ne ovira Crispija v preganjanji vsega, kar je v zvezi s cerkvijo. Njegova glasila naznanjajo namreč že danes, da bo prihodnji prestolni govor napovedal za februarjsko zasedanje postavni načrt o reorganizaciji — rekte oropani — dobrodelnih naprav (opere pie), katerih namen je podpirati cerkve, pomagati bližnjemu itd.

Suakim so zadnje mesece derviši hudo nadlegovali. Konečno je Anglija poslala pomoč in Grenfell je pobil v veliki bitki sovražnike. „Sedaj bodo Angleži gotovo dobro izkoristili zmago“, misli si je vsakdo, a motil se je. Grenfell je z večjim delom armada odšel, Arabci pa so se, kakor ni drugače mogoče, zopet pokazali prav blizu utrjenih okopov. Nasledki temu so britki za suakimsko prebivalstvo, ki mora dobivati drva iz oddaljene goščave. Nedavno so šle ženske iskat drva, a sovražniki so ž njimi odjahali, predno je mogla priti posadka na pomoč. Sedaj sekajo črni vojaki drva, stražiti in braniti pa jih mora vselej močan oddelek angleških huzarjev. Poveljnik suakimski, polkovnik Kitchener, ima jako težavno stališče. Poizvedel je namreč, da občejejo prebivalci suakimski z vstajniki, da jim celo skrivaj pošiljajo živež. To

takrat, ko je šlo za poboljšanje življenja, kjer je šlo za pomoč nesrečnežu, takrat je postopal vselej odločno! Trpel je s trpečim in ni čuda, da je preživel prevrat v Lejljevi hiši z velikimi bolečinami. Poznal je dobro srce nesrečne gospe, njeno plemenito ravnanje, poznal jo je kot mater revežev, h kateri so se zatekale trume ubožcev ne samo iz domače vasi, ampak tudi iz okolice — od daleč; poznal jo je srečno, razsejajočo srečo po okolici, in zdaj je ta dobra ženica trpela sama, ločena od soproga in pregnana iz hiše, kjer je pomagala nesrečnim, iz hiše, v katero je bila prinesla srečo. In župnik Hradil, duša, trpeča z vsakim — moral se je vmešati v to nesrečo sam. Pravil je, da se mu je roka tresla, ko je vzel pero, da bi popisal razmere nesrečne žene.

Hotel jej je pomagati. Zatorej je šel k Lejli: Prigovarjal mu je, prosil, kazal na nesrečno soprogo, na nedolžne otroke, na veliko pohujšanje in — vse je bilo zastonj. Lejla se je še iz župnika norčeval. Vrnite mi, častita gospoda, ko bi bili takrat tistega duhovnika videli, bili bi ocenili duhovniški stan po zaslugi, ocenili bi ga bili ter priznali, kaj je to v življenji, ko stoji zraven duhovnika nesrečna duša,

katera nima nikjer podpore, ko v svoji veri! Žalostni trenotki so nastali, ko se je podala iz hiše beezčutnega bogatina uboga žena s tremi otroci, od katerih se ni mogla ločiti. Taki trenotki so gotovo za vsakega žalostni, kdor ima vero in čut — te trenotke je počutil tudi župnik Hradil v svojem srci. Zato je bil še zasmehovan, zato ga je začel Lejla sovražiti, očitno sovražiti, ga zatirati kjer je le mogel!

Toda še huje je bilo! Od žalostnega odhoda Lejljeve gospe in njenih treh otrok je preteklo pet let. Žalostnih pet let za Lejljevo hišo in celo župnijo. Tam v hiši je gospodovala žena, ona nesramnica s svojim razposajenim sinom, kajti Lejla jo je v vsem ubogal. Kjer je prej vladala blaga roka pridne žene, razsejajoča blagor in srečo okrog in okrog — odtod je bežal zdaj berač. Bilo je zdaj žalostno tam — prežalostno! Nobenega ni bilo, ki bi se ne bil spominal s solzo v očesu bivših srečnih časov pod vodstvom pravične žene. Župnik Hradil se je največkrat spominjal. Ljudstvo je tožilo, tožilo, časih ginljivo tožilo. Hodili so k njemu reveži, kot k svojemu duhovnemu očetu — pa kaj je mogel v takih razmerah storiti duhovnik, če tudi je čutil z

dokazuje posebno tudi okoliščina, ker so našli pri ubitih derviših angleške liste, v katerih so bili načrtani blizo da natančni obrisi suakimskih trdnjav in nasipov. Anglija je popolnoma zavozila svojo politiko v Suakimu.

Izvirni dopisi.

Iz Motnika, 12. jan. Kakor morska kača zavlačilo se je otvorjenje redne motniške šole. Po odstranjenju mnogoterih ovir se je z blagoslovljenjem in primernim govorom odprla in javnosti izročila 2. dan t. m. — Prva in največja zasluga gre slavnemu, za naobraženost iskreno vnetemu gosp. dr. Friedrichu, kamniškega okrajnega glavarstva voditelju, koji je z energično roko poprijel za delo, ne zmenec se za mnogostranska in sitna nasprotja. Poleg njega zasluži živahno pohvalo g. e. kr. okrajni šolski nadzornik Andr. Žumer in tukajšnji e. kr. poštar Gašper Sajovic. Hvala in slava njim! — Šola se je tedaj odprla; a žal! da se nam je od strani deželnega šolskega sveta v Gradci in okrajnega šolskega sveta vranskega jako neljubo zaigralo. Kakor znano, štajerske vasi in zaselja Zajasovnik, Breznica, Vrh, Srobotno, Kropivnica in Bela kakor na straži lepo na okrog trga motniškega razpostavljena spadajo v faro motniško a v šolski okraj vranski. Meseca junija 1888 sošla se je obestranska šolska komisija kamniškega in vranskega okrajnega šolskega sveta z obestranskimi farani kranjskimi in štirskimi. Pod vodstvom slavnega gospoda okrajnega glavarja se je stvar ugodno rešila. Štirski farani namreč so se prostovoljno udali, da so voljni vse postavno na-nje spadajoče troške prevzeti. Mislilo se je vsestransko, da bode ta hvalevredni in blagi čin brezdvomno tudi štirsko šolsko oskrbnitvo energično podpiralo. A varali smo se. — Z dné 16. decembra 1888 javlja okrajni šolski svet vranski županskemu uradu sv. Jeronima — oziroma možem omenjenih krajev in zasel pod motniško faro spadajočih — sledeče:

„V zadevi razširjanja šolskega okraja motniškega na Vranskem na vasi in zaselji Zajasovnik, Breznica, Vrh, Srobotno, Kropivnica in Bela tamonjne občine, to je na gornji Motnik, ki spada pod faro motniško in k šolskemu okraju vranskemu, je visoki deželni šolski svet v Gradci z odlokom od 8. t. m., št. 7404, dovolil:

1. Da šoli podvrženi otroci iz imenovanih krajev pri šolskem okraju vranskem v šolani ostanejo, da pa znova ustanovljeno šolo v Motniku s mejo obiskavati, če jim to tamonjni krajni šolski svet privoli.

2. Da ima krajni šolski svet motniški tudi tiste otroke iz štajerskih vasi in zaselj gornje motniških, kateri so po postavi dolžni šolo obiskavati, vsako leto postavno popisati; da bo pa kazni zaradi šolskih zamud štajerskih otrok, katere bodeta šolsko vodstvo in krajni šolski svet v Motniku posebej izkazovati imela, okrajni šolski svet vranski izvrševal.

3. Da se dotični sklep občinskega zastopa sv. Jeronima od 2. septembra t. l., o katerem je slavno županstvo 5. septembra t. l., št. 464, semkaj poročalo, sme izvršiti.“

vsakim? Pomagal je, kjer je bilo možno, in za vsako pomoč je slišal psovke od Lejle. Vsako dobro delo župnikovo, s katerim je pomagal ubogim, in katerim pomagati bi bil moral prav za prav Lejla sam, vsako dobro delo je bilo preplavljeno s kletvijo in razžaljenjem! — In s tem Lejlo, ki se je na župnika tako togotil, s tem je moral še skupaj priti! K temu sovražniku vsega, kar je človeku sveto, je moral iti župnik Hradil še enkrat, in sicer — s prošnjo.

Žalostno je pripovedovati to! — Uboga, nesrečna Lejljeva gospa! Nesrečna! Časih je pisala župniku Hradilu; pisala je, ker ni mogla pozabiti hiše, kjer je vendar-le preživela svojo prvo srečo, pisala je, ker je upala, da se bo morda sčasoma njen mož spreobrnil — da bo mogoče zaceliti rano srca ter popraviti greh — pisala je časih, a naenkrat je nehala! Kakor se je pozneje izjavila, ni mogla pisati, ker jo je zadela huda nesreča! Uboga gospa! Doživela je še nazadnje bede in uboštva. — Njen oče, trgovec, je prišel ob vse svoje, hčerino in otrok premoženje pri raznih podjetjih. Umril je z očitajočo vestjo, da je zapravlil premoženje obubožane hčere in zapuščene matere, ter nedolžnih otrok.

(Dalje sledi.)

„Vsled te visoke razsodbe se imajo neposredno zadeti Gornji Motničani sami prostovoljno z Motničani pogoditi zaradi dokladanja za stavbo potrebne novega šolskega poslopja v Motniku, torej ne da bi se oni odvezali dolžnosti tudi za naprej po postavi dné 22. decembra 1872 dokladati za vse potrebe in plačila pri šoli vranski, in seveda tudi ne, da bi se njihovemu zahtevanju moglo ustreči, namreč, da bi se jim to povrnilo, kar so k šolski stavbi na Vranskem že določili. Kurentne troške pa za novo šolo v Motniku, kateri bodo na imenovane štajerske vasi in zaselja spadali po razdelitvenem merilu, ki se ima po štajerski postavi dné 22. decembra 1872 po razmerji direktnega davka s cesarsko priklado vred sestaviti, če krajni šolski svet motniški šoli podvrženim gornje-motniškim otrokom obiskovanje nove šole motniške privoli, bode za naprej cela občina sv. Jeronima plačevala in bodo ti kurentni troški, ker po protokolu komisijonalne obravnave v Motniku in po dopisu e. kr. davkarije vranske od 8. oktobra t. l., št. 438, kranjska občina Motnik 530 gold., Gornji Motnik pa 321 gold. davka navedene vrste plačujejo — 37,32% iznašali. — To se slavnemu občinskemu uradu v rešitev tamonjnih poročil od 2. septembra in 3. decembra t. l., št. 464 in 642 na znanje dá, da se po tem ravna.“

C. kr. okrajni šolski svet vranski 16. dec. 1888.

Predsednik: dr. Netoliczka l. r.“

K vsemu temu ni treba nobenega komentara. — Naj bi štajerski rojaki zadovoljni bili, da jim ni treba k plači učitelja nič dokladati. Z vso pravico pa resno lahko vprašamo: Ali se ne pravi s takim postopanjem ukaželjni in nadarjeni mladini neposrednim potom šolo pred nosom zapirati, oliko in naobraženost za branjevati in podložnikom veselje do uka manjšati? Naj bi gospoda premislila, da motniški farani iz Gornjega Motnika oskrbljujejo lepim potom bratsko s kranjskimi sofarani svojo farno cerkev, farovž, svojega dušnega pastirja, organista in cerkvnika; zakaj bi itak ne imeli naobraženje v eni in isti šoli pod vodstvom enega in istega učitelja? Ni se čuditi, da se v kronovinah z mešanim prebivalstvom naše mile Avstrije Nemec in Slovan ravsa in kavsata, ako se med nami Slovenci tako godi, ki smo ene krvi in bi morali biti enega duha in enega srca, pravični v prospeh bodočnosti naroda. Daj Bog, da bi vsaj enkrat razumeli besede pesnika:

„Složno, složno braće mila
Po Slaviji slavno!“ itd.

Iz Črnega grabna, 11. januarja. Kakor sem vam že včeraj naznanil, našli so 10. t. m. blizu Vranskega na Štajerskem truplo Antona Koprivška, nadporočnika v pokoji. Dne 3. t. m. se je bil podal na Vransko, obetajoč svojim pri odhodu, da drugi dan opoludne se že vrne. Pa ni se več vrnil. Še le čez teden dni so ga zasledili na samotni stezi blizu trga, kjer je zmrznil. Kako je tje zašel, in ni kakovo zločinstvo krivo njegove smrti, ni nam še znano.

Rajnik, rojen v Blagovici, je bil nadporočnik pri dragoncih, a zaradi bolehnosti odslovljen vrnil se je v domači kraj ter postal lastnik nekdanj imenitne in po Krsnikovem „testamentu“ v „Zvonu“ proslavljene hiše Topolščakove v Podmilju, v župniji šentožbaldski. Poprijel se je bil z vso vnuemo kmetijstva, da se mu kmetje sosedje niso mogli naučiti, kako mora takov gospod tako marno opravljati vsako kmetijsko delo. Bil je blaga duša, obče priljubljen, zato vse žaluje, da je mladi, jedva sedemintridesetletni mož take tragične smrti umrl.

Ko Vam to pišem, pada sneg, kakor bi ga z vejalnico metal, ker „bura puše, da se stari hrasti ruše.“ To bomo imeli zamete po naših brdih i dolih, da še k cerkvi ne bomo mogli.

Iz Črnega Grabna, 12. januarja. Blizu Vranskega našli so predvčerajšnjim 10. t. m. zmrzlega gosp. Antona Kropivška, e. kr. nadporočnika v pokoji. Dne 3. januarja šel je nesrečnež od doma v Podmilju tare št. ožbalske na Vransko. Pozno po noči odpravil se je proti domu v najhujši burji in metežu, zašel k vodi, nekoliko se pobil, obležal ter zmrznil. Še-le čez jeden teden našli so truplo njegovo, ker je kraj nekoliko oddaljen od velike ceste. Denar so dobili pri njem, pléda pa ne, ki ga je imel s seboj.

Ponesrečenec je bil rojen na Vrankah, fare bla-

soviške leta 1851, šole obiskaval v Ljubljani in sicer bil v Alojzijevešču do 6. šole, potem pa potrjen k vojakom k vojništvu, moral je knjigo zameniti z mečem. Služil je najdlje na Poljskem, poslednjič kot nadporočnik. Pred dvema letoma prišel je upokojen domov, bival nekoliko časa v Moravčah pri sestri, potem pa se je preselil v Črni Graben in oženil se lansko leto pri Topolščaku, nekdanjem največjem posestvu v Črnem Grabnu. Sedaj so tu le še žalostni ostanki nekdanje slave te znane hiše in mnogo obiskovane gostilne. Zapustil je žalostno vdovo.

Dnevne novice.

(Koncert g. Blaža Fišerja.) Včeraj zvečer je koncertoval v redutni dvorani slovenski umetnik na kontrabasu g. Fišer. On je prvi virtuozi na težavnem instrumentu ter je že prekosil svojega učitelja Simandla na Dunaji, in kakor trdijo veščaki, celó slavnega kontrabasista Italijana Bottessinija. G. Fišer igra na orjaškem glasbenem orodji kakor na nežnem violončelu, ker izvabi iz kontrabasa najvišje in najnežnejše glasove. Poleg tega igra na basu komade, katere prvi virtuozi igrajo na goslih. G. Fišer je igral včeraj štiri komade, katere smo že omenili v programu, na tem za virtuozično igro neukretnem orodji ne samo s čudovito tehniko, ampak tudi s pravim čutom. Kako lepo se glasé pri našem umetniku v srednji legi oni možati toni violončela, kako milo visoki flazoletni poleg globokih kontrabasu lastnih glasov. Čitalnični pevski možki zbor je zapel kot 2. točko programa pod vodstvom marljivega svojega pevovodje g. Fr. Gerbiča prav lepo in dostojno težavni Križovskega krasni zbor „Utonuli“. Tudi gospodičina Daneševa je podpirala našega koncertista z izbornim petjem; zapela je arijo iz laške opere „Seviljski brijač“, akoravno ni bila popolnoma disponovana, z bravuro in prav umetniško. Škoda, da si ni vrla pevka izbrala kako slovansko skladbo, katerih imajo Čehi mnogo izbornih, ker laške salate v koncertih zavžili smo že mnogo — saj imamo takó redkokečaj kak slovanski koncert. Na sinočnji koncert smemo po vsi pravici ponosni biti. Zamolčati pa ne smemo, da je mnogo narodnjakov v „beli Ljubljani“, katerih nismo videli, akoravno se ponašajo z narodno svojo požrtovalnostjo. Žalostno, a resnično! Vendar je imel koncert, kakor čujemo, okoli 130 gld. čistega dohodka.

(Gospod Mato Bavdek), računski revident na Dunaji, pristopil je podpornemu društvu za slovenske velikošolce na Dunaji kot ustanovnik s svoto petdeset goldinarjev. Imenovani gospod je na Dunaji eden najstarejših Slovencev a v navdušenosti do Slovenstva in požrtovalnosti mu je redko kdo kos. Slava mu!

(Iz deželnega šolskega sveta.) Gdč. Ernestina Clarici, učiteljica v Mirni Peči, je dobila četrto učiteljsko službo v Žužemberku, drugo učiteljsko službo na trirazrednici v Kostanjevici gdč. Marija Wruss, in tretjo učiteljsko službo v Kostanjevici gospa Josipina Kalin. Začasna učitelja gg. Ludovik Kranjec v Lozicah in Ivan Kambič v Ustji sta stalno nameščena.

(Osepnice) se vedno bolj širijo po nekaterih dolenskih župnijah. Posebno huda je zdaj ta bolezen na Raki, pri sv. Duhu na Bučki, na Studenci in v mnogih vaseh škocijske župnije. Kakor se nam poroča, zbolel je za osepnici dne 11. t. m. č. g. Josip Merjašič, administrator pri sv. Duhu.

(Dnevni red seji ljubljanskega občinskega sveta) v torek 15. dan januarja 1889. I. ob 6. uri zvečer v mestni dvorani. I. Naznanila prvosedstva. II. Visokega e. kr. deželnega predsedstva in vis. e. kr. deželne vlade dopisa s 15. dne m. m. št. 2543/pr in 9378 gledé mestne hranilnice. III. Personalnega in pravnega odseka poročilo o pogodbah gledé oddaje prve skupine vodovodnih del. IV. Stavbinskega odseka poročilo o prizivih v stavbinskih stvaréh. V. Obč. svet. Ivana Hribarja samostalni predlog o premembi imen nekaterih ulic. VI. Obč. svet. dr. Josipa Staréta samostalni predlog, da je ustanoviti službinsko mesto stavbinskega nadzornika za mestna poslopja. VII. Obč. svet. Ivana Hribarja samostalni predlog o reorganizaciji mestne blagajnice in mestnega davčnega urada. VIII. Obč. svet. Ivana Hribarja samostalni predlog, da se ustanovi in izvoli poseben odsek za izvršitev priprav gledé uredbe stranišč in kanalizacije.

(C. kr. poštni nadkomisarijat za Kranjsko) naznanil je trgovski in obrtniški zbornici, da namerava visoko c. kr. trgovsko ministerstvo napraviti dve poštni ekspediciji na dveh mestih v Ljubljani, kjer je živahnejši promet, ter tako odpomoči davnim željam in potrebam dopisujočega občinstva. V tem obziru kazalo bi pač najbolj, da se omislita dve neerarični poštni ekspediciji na levem bregu Ljubljanice, s čimer bi se zdatno ustreglo ne samo občinstvu, ampak bi se tudi znatno zmanjšalo poslovanje pri glavnem poštne uradu. Na vabilo c. kr. poštne nadkomisarijata za Kranjsko izrekla se je trgovska in obrtniška zbornica sporazumno z mestnim magistratom ljubljanskim, naj se napravi jedna poštna ekspedicija v bližini cesarja Josipa ali Valvazorjevega trga in jedna v bližini šentjakobskega trga.

(Društvo „Pravnik.“) Deželna vlada je potrdila pravila pravnškega društva in dovolila društvo „Pravnik“. V kratkem se bode izvolil odbor. Začasno naj se društveniki oglašajo pri g. dr. Ivanu Papežu, odvetniku v Ljubljani.

(Slovensko gledališče.) V soboto večer se je v čitalnici predstavljala veseliga „Srečen oče“. Predstava je bila gladka in točna, občinstva pa jako malo. Novo deželno gledališče bo neki imelo prostora za več sto oseb!

(Dr. Holub) je v Belemgradu imel predavanje, pri katerem je omenil, da namerja novo potovanje v Afriko, za katero potrebuje 200.000 gld. Nabral je v ta namen 44.000 gld. Bogat srbski trgovec mu je poklonil 5000 frankov.

(Bolniško in podporno društvo kranjskih pomočnih uradnikov.) Po enoletnem trudu se je posrečilo sedanjemu začasnemu odboru, da je vresničil to srečno misel. Visoka c. kr. vlada je potrdila pravila ter se bode vršil osnovalni občni zbor dne 17. t. m. ob 7. uri zvečer v gostilni „Pri združenju“ v Kolodvorskih ulicah. Društveni namen je podpirati člane, ki so zboleli ali brez svoje krivde zgubili zaslužek, pokopavati društvenike iz društvene premoženja itd. Da bode moglo društvo uspešno delovati, treba mu mnogo blagih podpornikov.

(Novomeška čitalnica) bode priredila veselice dne 19. jan., dne 2. febr. Vodnikovo svečanost skupno z „Dolenjskim pevskim društvom“, dne 16. febr. in dne 5. marca.

(„Zeitschrift des allg. öst. Apothekervereines“) poroča v zadnji številki, da je g. O. pl. Trnkoczy kupil lekarno Alek. Rosenberga na Dunaji ter jo prevzel dne 1. t. m. Ime Trnkoczy je v seznamu lekarnarjev petkrat zastopano. Trije bratje (Viktor, Julij in Oton) imajo lekarne na Dunaji, četrti (Vendelin) v Gracu in Ubald v Ljubljani. Oče teh peterih sinov, Štefan pl. Trnkoczy, je imel lekarno v Stražnici na Moravskem. Bil je 60 let lekarnar, častni član mesta Stražnice in mnogih društev ter je umrl lansko leto, star 81 let.

(Vrhnjska čitalnica) bode priredila dne 20. jan. veselico v društvenih prostorih. Začetek ob 8. uri zvečer, vstopnina za ude 30 kr., za neude 80 kr.

Raznoterosti.

— Velik mraz je letos v Rusiji. V nekem vlaku, ki je pri Sabrunčiju v Kavkazu obtičal v

snegu, zmrznilo je 14 oseb, 20 pa jih leži nevarno bolnih. V Jekateringradu je poskočil mraz naenkrat na 35 stopinj ter je dosedaj zmrznilo v tem okraju 175 oseb. Črno, Azovsko in Kaspijsko morje pokriva debel led.

— Lakota v Kitaji. Iz raznih kitajskih krajev dohajajo vesti, da postaja lakota vedno večja. V mnogih krajih je proizvala suša in slaba letina veliko revščino, v provinci Šang-tung pa ugonobila žetev Rumena reka, ki je stopila čez bregove.

— Kmet v pisarni. Priprost kmet pride v davkarijo s kujičico, da bi plačal davke. V pisarni je bilo mnogo ljudstva. Naš kmetič stoji v suknjo zapet in pokrit v kotu, kakor bi bilo vse njegovo. Jeden uradnikov ga spomni: „Oče, ali imate ptiče pod klobukom?“ Vse se zasmeje, kmetič pa je tiho, kakor bi se vprašanje ne tikalo njega. Nato zareži nad njim višji gospod: „Oče, zakaj pa se v c. kr. pisarni ne odkrijete?“ Mož se zgane ter reče: „Jaz se le ondi odkrijem, kjer je Bog, tukaj pa ne vidim nobene podobe.“ Davkar mu nato pokaže cesarjevo podobo. „O da, temu gospodu pa vso čast in spoštovanje,“ reče kmet ter vzame pokrivalo z glave.

— Premlad? Neka mati je gosp. župniku tožila svojega sinka, da grdo proklinja. „Kaj pa moliti zna?“ vpraša gosp. župnik. „Gospod, je še premlad.“ odgovori mati.

— Stradež-umetnik Succij je iz Madrida, kjer je pred kratkim pričel pod zdravniškim nadzorstvom dvaindvajsetdnevno stradanje, ušel, ravno ko so mu hoteli dokazati sleparijo. Dosedaj ni znano, kje se mudi stradež-skaza.

— Oropani peki. V Faenzi na Italijanskem je razburjena delavska množica zahtevajoč dela in kruha pridivila pred mestno hišo ter oropala in razbila vse pekove prodajalnice. Posredovati so morali vojaki, ki so mnogo oseb odpeljali v zapor.

Telegrami.

Dunaj, 13. januarija. Vojaška posvetoovanja so se včeraj nadaljevala in končala. Korni poveljniki so se vdeležili včerajšnjega dvornega obeda. — Rusko vojaško odposlanstvo je danes odpotovalo.

Budimpešta, 14. januarija. „Nemzet“ pravi povodom govorice o krizi: Po našem mnenju ni položaj tak, ki bi v zvezi z novejšimi zamotami ali krizami opravičeval parlamentne premembe.

Belgrad, 13. januarija. Zastopniki vseh velesil so vsled nalogov svojih vlad kralju čestitali na ugodnem izidu ustavne revizije.

Berolin, 14. januarija. Deželni zbor se je otvoril s prestolnim govorom, ki napoveduje celo vrsto notranjih predlog ter pravi v uvodu: Deželni zbor sme tem radostneje pričeti delo, ker so odnosi k vsem ostalim državam prijateljski in se je prepričal cesar, ko je obiskal prijateljske dvore, da se smemo zaupno nadejati ohranitve miru. Blagoslov miru se vidi v napredku gospodarskega položaja, industrije in delavskih vrst, kakor tudi v vedno večjih hranilničnih vlogah.

Haga, 13. januarija (uradno). Kralju se je bolezen shujšala. Kralj postaja vedno slabši.

Listnica opravištva:

Br. dr. M. v št. P.: Oprostite, mi smo še le danes po dopisnici zvedeli Vaše misli in se je takoj zgodilo. Da smo znali poprej, bili bi storili.

G. J. M. v št. V: ste preveč marljivi. Vplačali ste ne le za t. l., ampak tudi že za celo prihodnje leto.

Umrli so:

10. januarija. Ana Perteku, hišna posestnica, 56 let, Kurja vas št. 20, scrophulosis. — Antonija Inglič, delavčeva hči, 7 mes., Poljanska cesta št. 44, božjast. — Marija Černak, pomožnega uradnika žena, 45 let, Karlovska cesta št. 7, jetika.

11. januarija. Marija Toni, kovačeva hči, 1 leto, Kravja dolina št. 2, bronchitis capilla.

V bolnišnici:

10. januarija. Anton Zdešar, gostja, 33 let, jetika.

11. januarija. Ana Blat, gostja, 52 let, pyaemie.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Metrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
opazovanja						
7. u. jut.	729.5	—2.4	sl. svzh.	oblačno	1.30	
12. 2. u. pop.	718.7	0.2	"	"	"	
9. u. zveč.	729.5	—1.0	"	"	"	sneg
7. u. jut.	730.4	—1.4	brezv.	oblačno		
13. 2. u. pop.	731.4	—0.2	sl. vzh.	"	0.00	
9. u. zveč.	733.7	—2.5	"	"	"	

Srednja temperatura obeh dni —1.1° in —1.4°C, za 1.5° in 1.2° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

14. januarija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	82 gl. 30 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ 16% „	83 „ 10 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	111 „ 65 „
Papirna renta, davka prosta	97 „ 80 „
Akcije avstr.-ogerske banke	883 „ — „
Kreditne akcije	312 „ — „
London	120 „ 80 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	9 „ 54 1/2 „
Cesarski cekini	5 „ 69 „
Nemške marke	59 „ 17 1/2 „

Izvrstno sredstvo

zoper kašelj, hripavost, kakor tudi izborna brnilno sredstvo zoper davico, bolezní v grlu, pljučnih vejah in pljučah so (20—10)

protikataralične kroglice,

koje izdeluje lekarnar **Piccoli v Ljubljani**, Dunajska cesta. Njemu naj se pošiljajo tudi zunanja naročila, koja izvršuje proti povzetju izneska. Škatljica 20 kr.

Kroglice iz sladnega ekstrakta, salmiaka, ekstrakta sladkih korenin, sleznega testa, poprove mete in santonina v škatljicah po 10 kr. Pri večjem nakupu rabat.

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Franciškansko cerkev v g. J. Vilharja hiši št. 4.

prilagočata precast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njih stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano rečno fino delo in najnižje cene.

Posebno prilagočene za prekupe so **oljnaté barve v ploščevinastih pušicah** (Bleichbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah.

Cenike na zahtevanje.

Razglas.

(3—3)

Pobiranje **pasjega davka za leto 1889**. pričelo se je s **1. januarijem** in je plačati ta davek v **okrožji ljubljanskega mesta od vsacega psa, izimši one pse, kateri so za varstvo na samoti ležečih posestev neobhodno potrebni**.

Lastniki psov naj si vsaj **do 1. februarja t. l.** preskrbé letošnje marke, katere se dobé pri mestni blagajnici proti plačilu **4 forintov av. v.**

Z ozirom na § 14. izvršilne naredbe v pobiranje pasjega davka se vsi lastniki psov opozarjajo, naj **o pravem času** vplačajo takso, **ker bode konjač od 1. februarja letos začeti vse one pse polovil, kateri se bodo na ulicah nahajali brez letos veljavne marke.**

Mestni magistrat ljubljanski

dne 5. januarja 1889.

Katoliška Bukvarna

v Ljubljani, Stolni trg št. 6

se priporoča za

naročila

vsakovrstnih

tù- in inozemskih časnikov, teoloških in drugih del.

Pobotnice za izžrebane srečke kranjskih zemljiščno-odveznih obligacij

dobiti so v Katoliški Bukvarni v Ljubljani komad po jeden krajcar.